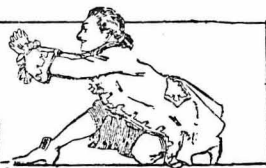

ΠΕΡΙΠΕΤΡΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΪΑΦΤΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

‘Ο Σίμων Βάζας έκουνησε πάλι τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

- ‘Οχι, δὲν θὰ μὲ παρουσιάσετε στὸ βασιλεῖα !
- ‘Ο Μονμορανού, ἀκούγον-άς τον, ἔμεινε κατὰπληκτος.
- Καὶ γιὰτί ; φώναξε. Γιὰτί ;
- ‘Ο Κόμης δὲν τοῦ ἐπάντησε τίποτε.
- Περὶεγοί ; ἔξινάπε ὁ Μονμορανού ζυγώνοντάς τον...Μήπως λοιπόν, ἀφοῦ δὲν εἶσθε πληρωμένος εἶσθε ἀρροστος ;
- Ναι εἶμαι ἀρροστος,βαρῶνε... ἀρροστος στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή...
- Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶσθε ἀρροστος... Σήμερα μάλιστα μὰ τόσο λαμπρὴ ἡ ἴερα... μὴ τὸση ἐνδοξη ἡμέρα... εἰ, κόμη, δὲν φαντάζεσθε... οἷα γὰρ θὰ νιώσῃ ὁ πατέρας σας μαρτυρῶντος Βάζας, δὲνον θὰ μᾶθη οἱ κρηθθήκατε ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τὸν ἰδιο.

Γ’ Ἐνα χειρωνακτικό βράδι μέσα στὸν πύργο τῶν Βιλλανδρῶν, ψυχραγεῖ ὁ γηραιὸς κόμης Γασπάρ Βιλλανδρῶ. Πλάι σ’ὸν ἐτομοθάνατο Φρηγοθὴν ἢ πατωραῖα κόρη τῶν Ἀρτεμῖς Βιλλανδρῶ καὶ ὁ μνηστὴρ τῆς, Ἄνας Μονμορανού. ‘Ο ἐτομοθάνατος ἀλαθ’ἀνομοσ τὸν θάνατο νὰ προεργίση, ζητάει ἀπὸ τὴν κόρη του καὶ τὸν ἀραβασιαστικὸν τῆς νὰ τοῦ δρομίσουν διὰ τὸ ἀγαπίοντα μέχρι θανάτου.Τοῦ τὸ δρομίζονται καὶ ὁ Βιλλανδρῶ πεθαίνει ἠσυχος.

Ταυτοχρόνως στάνε στὸν πύργο ὁ ἀτρόμητος ἱσπότης Πέτρος Τεράδι, μεγαλὸν τὸν Μπαγιάρ. ‘Ο ἱσπότης τὸν Μπαγιάρ καὶ ὁ ἀραβασιαστικὸς τῆς Ἀρτεμίδος Βιλλανδρῶ πρέπει νὰ ἀναχωρήσουν τὴν ἰδία νύχτα. ‘Ο Βασιλεὺς Φραγκίσκος ἐτοιμάζει ἐκστρατείας...

‘Ο Ἄνας Μονμορανού προκειμένου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα τὴν ἀνοίγει τὴν καοδιὰ τὸν στὸν Μπαγιάρ καὶ τοῦ ἀπ’αλύπτει διὰ τὴν Ἀρτεμῖς πού τὸσον τὸν ἐλάτουμε, μεταβλήθη τὸν τελευταίους μῆνας ἠτελῶν. Τὴ τῆς συνήθη Μυστηρίου ! Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ πατέρας τῆς καὶ οἱ γιόνει, τὸν κνηροσιν ἀρχ ἴδες. Ἐξάσθη τὸ ἔλεος τῆς Ἀρτεμίδος ἀρνήσας καὶ ἔργου μὴ ἀστερ πιαλὰ ταχύντα παρασῶντας καὶ τὴν νιάν. Ἄμικος πρίχται οἱ βλοὶ νὰ τὴν ἀνέδρουν. Καὶ τὴν βοήξαν ἐρχόμενοι στὸ πειρ ἔρημο μ’ερω. τοῦ θάσους. Πόσο ὄμως ἦταν ἀλλανμῆν ! Χλωμῆ, ξεαντλημένη, σάν μισοτέλλη. Δὲν ἤθελε νὰ πῆ σὲ κανεὶα τὴ τὴ συνήθη. Τὴν ἄλλη μέρα κρεβατωθήκη μὴ θινάτο περτεῖ. Λίγο ἔλλειψε νὰ πεθάνῃ. Μολὶ, δε γίνης καλά ἀλλάξε καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς. Γιὰτί ; Τὴ τὸ τρομερὸ τῆς συνήθη ; ‘Ο Μπαγιάρ συμβουλεύει τότε τὸν Μονμορανού νὰ νημερτησῇ αὐτὸ τὸ ἴδιο βραδι τὴν Ἀρτεμῖδα πρὶν φύγουν γιὰ τὸν πόλεμο. ‘Ο Μονμορανού δέχεται. ‘Ο Μπαγιάρ ἀναγγέλει τὴν ἀπόφασί τὸς εἰν Ἀρτεμῖδα, ἢ ὅποια δέχεται μὴ τὰ δάκρυα τὰ μάτια, ἔτοιμα νὰ λιποθυμῇ. Καὶ γίνεται ὁ γάμος ἐνὸς πλάτ κατὰκειτα νεκρὸς ὁ πατέρας τῆς κόρης...

Μάτια προσπαθῶντες νὰ τὴν παρηγορήσουν ἢ φίλες τῆς

Ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου τελειώνει. Ἡ Ἀρτεμῖς περτεὶ λιπόθυμος. ‘Ο Μπαγιάρ καὶ ὁ Μονμορανού φεύγουν... ‘Ο πόλεμος ἔχει ἀρχίσαι στὸ μεταῦ μὴ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιλεῖ Φραγκίσκο. ‘Ο Μπαγιάρ καὶ ὁ Μονμορανού πολεμοῖν ἠρωτικῶς Ἐνα πρῶτὸ ὁ Μονμορανού διηγείται στὸν Βασιλεῖα Φραγκίσκο πὸς τὴν προηγουμένη ἡμέρα, κατὰ τὴν μάχην θὰ τὸν ἐσκότωσαν εἰ Ἐξέρωνι ἀν δὲν τὸν ἐσώζε τὴ ζωὴν ὁ γενναῖος ἱσπότης Σίμων Βάζας. ‘Ο Βασιλεὺς ἐνθουσιάζεται καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Μονμορανού νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸν Βάζα. Τὴν ὥρα πού ὁ Μονμορανού πηγαίνει χαροῦνιμος στὴν σκηνὴ τοῦ Βάζα νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονός, ὁ Βάζας καθιμῖνος ἐκεῖ οἰσιπλιῶς διαβάσει κορυφὰ ἕνα μυστηριώδες γράμμα. στὸ ἐπιτο κἀποια γὰρ τοῦ γράφει : «Μὲ ἐσώσας τῆ ζωῆ γιὰ νὰ μοῦ ἀφαιρέτῃς τὴν τιμὴ. Τὸ παιδί πεθάνει ! Ἡ μητέρα πεθαίνει. Νάσαι καταρμῖνος !... ‘Ο Βάζας στεναίει, εἶνε ἀπελπιμῖνος βαρεῖ. Ὅταν μνηταῖνε ὁ Μονμορανού κορυβὶ τὸ γράμμα, κ’ ἀνοῖται νὰ τὴν παρουσιάσῃς τὸν στὸν Βασιλεῖα μ’ ἀδαιοφροσία λέγοντας θλιβερά :

- Δὲν θέλω νάρθῃ. Εἶμαι καταρμῖνος ! Εἶμαι δυστυχῖμος !...)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

- Μάθετε λοιπόν, ἀδελφε μου, διὰ τὸ βασιλεὺς θέλει νὰ σὰς δῆ ἑμέσως γιὰ νὰ σὰς συχαρῇ αὐτοπροσώπως γιὰ τὰ λημπεῖα σὰς κατορθώματα. Πᾶνε, κυρία κόμη. Σηκωθήτε καὶ ἀκολουθήστε με.

- ‘Ο βασιλεὺς μας καὶ κύριός μας εἶνε βασιλεὺς μεγάλος καὶ γενναῖος, ψιθύρισε ὁ Βάζας, χωρὶς ὄμως νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴν θέσι του.

- Τὴ λοιπὸν περιμένετε καὶ δὲν μ’ ἀκολουθήτε ; ρώτησε ὁ Μονμορανού ἐμφανιστικῶς. Ἄ ! ἔξανα νὰ σὰς πῶ διὰ ἔχασατε πρὸ δλίγων ἐνα θέματα λημπεῖ, ἀπὸ ἐκείνα πού δὲν τὰ βλέπει κανεὶς δὲν φορῆς μέσα σ’ ἕναν αἰῶνα ! ‘Ο βασιλεὺς ἔχειροτονήθη ἱσπότης στὸ πεδῖο τῆς μάχης ἀπὸ τὸν Μπαγιάρ, ὁ ὁποῖος στὴν τιμὴ μου, καθὼς τὸν χειροτονῶσας, τὸν προσεφώνησε ὁπως δὲν θὰ τὸν προσφώνησας οὔτε ὁ κελιάστερος ρήτωρ ! Ἐλάτε λοιπὸν ἰώρα νὰ σὰς παρουσιάσας στὸ βασιλεῖα, πρῶτα πού εἶνε πολὺ τιμητικὴ γιὰ μένα καὶ μὲ γερμῖζει χαρὰ.

- Ἐξέρετε,βαρῶνε, σὲ τὴ χρησιμοποιεῖν τὰ κάτεργα καὶ τὴ εἰδος ἀνθρώποι σαπίζου σ’ αὐτά ;
- Τὴ διάβολο θέλετε νὰ κῆτε ; ρώτησε ὁ Μονμορανού.
- Θέλω νὰ πῶ, Βαρῶνε, πὸς τὰ κάτεργα μέσα ζῶν ἀνθρώποι χωρὶς καμμὴ τιμὴ καὶ καμμὴ ὑπόληψη. Κακοῦργοι, φονιάδες, κλέφτες, πλαστογράφοι...
- Κ’ ὕστερα ; Τὴ μὲ ἐνδιαφέρει ἐμένα αὐτό ;
- Σὰς ἐνδιαφέρει, Βαρῶνε.
- Πῶς ;
- Θὰ σὰς πῶ ἄμεσα. Ἄν μὴ μέρα, Βαρῶνε, ἕνας ἀπ’ τούτῳ ἀνθρώπου ἐπερτε στὴ φωτιὰ ἢ σὸ νερὸ γιὰ νὰ εἶς σῶση, ἀν σὰς ἐσώζε, πὸς θὰ τὸν ἀποκαλοῦσας ; Τὴ θὰ τὸν θηρανοῦσας ;
- Χίλιοι διαβόλοι !... οὐβῶντες ὁ Μονμορανού ἐν ἀμχανία... Μὲ βάζετε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, φίλε μου.
- ‘Ο Βάζας συνέχισε :
- Θὰ τὸν ὀνομάζει φίλο σας, ἀδελφὸ σας, τὸν ἀνθρώπο αὐτό ;
- ‘Οχι οχι βεβαίον...

‘Ο Βάζας σηκώθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸν σὸν νὰ μὴν τοῦχε μείνει σταλαμιατὰ αἵματος ἐπάνω του, κῆταξε τὸν Μονμορανού σὰ μάτια καὶ μούγγρισε μὲ ἀλλαγμένη καὶ ὑπόκοψη φωνή :

- Αἱ ! λοιπόν, Βαρῶνε, ἐγὼ πὸν μὲ ἀποκαλεῖτε φίλο σας, σπητῆρα σας, ἀδελφὸ σας, εἶμαι περὸ ἄθλος καὶ περὸ ἄτιμος ἀπ’ τούτῳ ἀνθρώπου τῶν κατέργων !... Τὴ κ’ ἀν σὰς ἐσῶσα τὴ ζωῆ ; Σὰς τὸ εἶπα, Βαρῶνε, εἶμαι καταρμῖμος !... Ἐσκότωσα ἕνα βρέφος, Βαρῶνε, ἐσκότωσα τὴν μητέρα τοῦ βρέφους αὐτοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τῆς κατέστρεφα τὴν τιμὴ, τῆς ἐσκότωσα τὸν ἔρωτα !...

‘Ο Μονμορανού δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ σ’ αὐτὰ του. Ἐχε σασισει !... Ἀρχιτε νὰ πιστεῖ πὸς ὁ Βάζας εἶχε

πρελλαθεί, πώς είχε καταληφθεί από ξαφνική φρονοβλάβεια!

Ο Σίμων Βάζας το ανέληφθη αυτό και του είπε:

— Με παίρνετε για τρελλό Βασιάνη, δεν είν' έτσι; Το βλέπω καλά αυτό, με νομίζετε για παράφορα. Έε λοιπόν δχι... Δεν είμαι τρελλός. Όχι, σάς είπα είναι αλήθεια. Δεν με πιστεύετε; Πολύ καλά... Θά σάς τ'ά πώ κι' εγώ όλα, θά σάς άνοίξω τήν καρδιά μου, θά σάς εξιστορήσω τό εγκλήματ' μου και θά με πιστέψετε. Ναι, θά σάς τ'ά πώ όλα. Αυτό θά είναι για μένα ή πρώη μου τιμωρία...

— Έγώ ό ίως δεν θέλω να σάς άκούσω, έφάνηξε ό Μονμορανού. Όχι, δεν θέω. Είθε κατακουραμένους άπό τήν μάχη τού άνεμου σας είναι έρεθισμένο. Άναπαυθήτε, αίλα μου. Έχετε άνάγκη ήσυχίας, κύριε κόμη. Έχετε πυρετό ίως...

— Έίω πινούσα... Και παραλήθη... Έτσι δεν νομίζετε; φάναξ ό Βάζας έπιώνοντας ένα γέλιο άγριο πού πάγωσε τό αιμα πού βάρωνε. Όχι λοιπόν, δχι Βασιάνη, δεν έχω πυρετό, ξέν παραλήθη. Δεν είμαι παράφορον, πού μακάρι να ήμωνα! Όσι σάς λέγω είναι αλήθεια. Άκούστε με και θά όπτε.

— Όχι, δεν τό θέλω, είπε με πείσμα ό Μονμορανού. Δεν θέλω νά μου πής τίποτε.

— Βασιάνη, σάς ίκνέτω νά με άκούσετε. Σάς παρακαλώ λυπηθήτε με. Έτσι θά έαλαφρώση καρδιά μου. Είμαι καταρμένος, καταρμένος σάς είπα. Έφάνηκα άνδρος σέ μία γυναίκα. Τής έσκότασα τήν ευτυχία! τιν κατέστρεψα! Τίποτα δεν ήμωσε πειά νά την παρηγορήσει, ούτε ή φίλες της πού μάταια προσπαθούσαν νά γαληνέσουν τήν ψυχή της ούτε κανείς... κατέστη, νά γίνη καλόγηρος, μά τώρα πεθαίνει... άκούτε Βασιάνη, πεθαίνει!

— Κόμη, είπε ό Μονμορανού, φάναξ ό πάλι. Μη μου πής πειά λέξη. Φάλαξε τού πικρού σας. Δεν θέλω νά τό μάψω. Είμαι φίλος σας και θά μείνω φίλος σας ένσώφ' ώ...

Ο Σίμων Βάζας πινάχτηκε όρνω, τράβηξε τ'ά σαβί του και φάναξ σάν Μονμορανού:

Βασιάνη, ά. έξορκίζω νά μ' άκούσετε. Άν δεν μ' άκούσετε —μά τόν Θεό πού πιστεύετε —θά πέρωσω μέ τό σαβί αυτό τό στήθος μου'.

Ο Βασιάνος δεν είπε πειά λέξη. Κούνησε τό κεφάλι του συγκαταβατικό και κήθηκε άπο κινή σάν Βάζα, ό όποιος άρμισε νά διηγείται:

— Μιά μέρα, Βασιάνη, βήκηκα καβαλά άπό τόν πόρο του Πατιρα μου για νά κάμω ένα περιπαιτό στό διωξ. Πηγαίνα άργά άκούγοντας άνω ή καλλίσμ. τα πού έβησαν άπο μμ. μου. Φανταί πός τήν ήμερα αύτή κνηγουσαν στό όρει. Το μέρος πού βρισκομουν ήταν έρημο. Τή ποιά καλοδούσαν γυρω γλυτά κι' ό ήλιος έβρινα τό ποταμό με χρυσάφι... Άξωφ' άκουσε γούγορο τρέξιμο άλόγου πού ροιχότανε προς ό μέρος μου, κελπαίζοντας δαιμονισμένα! Απατάτησα άμέσως τό άλογόμου και περιμένα. Με λίγα λεπτά πέρασε πραγματικός άπο μπρό. μου ένα άφηνισμένο άλογο πού έτρεχε σάν άστραπή. Μόλι, πρόσφατα νά δώ δω τό άλογο έχε και άναβιτιότα... Έίαν μία μουσολιπούμνη θήρα, μία πενήταόρηφ έσποινική, χλωμή σάν τόν θάνατο. Γαζζωμένη σφιχτά στή χαιτή τού άλόγου μάταια προσπαθούσε νά τό σταματήσει. Το άλογο έτρεχε σάν πτερυγία παρασύροντάς τήν σέ βραίο θάνατο...

Έξωφ' ό Μονμορανού πού άκουγε τήν ιστορία τού Βάζα σιωπηλά πινάχτηκε σάν νά τόν διάκωσε φαρμακερό έρεπτό κι' έκαμε μία άπότομη χειρονομία...

Ο Βάζας, τόν ανέληφθη και τόν ρώτησε άμέσως:

— Τι έπάθατε, Βασιάνη;

— Ά άίποτε, είπε ό Μονμορανού ήσυχασμένος τώρα έντελώς. Τίποτε, κόμη, άγνετος...

— Μά έγινανε άξωφ'α χλωμός σάν τό θιαφί!

— Όχι σα... Έτσι σάς φανταί. Είμαι χλωμός γιατί κουράσθηκα στη μάχη και δεν έχω άναπαυθή καθόλου.

Ο κόμης έπέσθη σά λόγια τού Βασιάνη και συνέχισε:

— Μόλις τό σφηνισμένο έκείνω άλόγου χυθής άπο μπρός μου, κέντησα τ' άλογο μου κι' έτρεξα κόνιόν του. Έπρεπε να οσω τήν νέα έπινη όποιόδηποτε κι' άν ήταν. Έτρεχα όμως άρσής όφρα, χωρίς να μπωρ νά τό φράσω. Ήταν τοσος ό τρομος τού πού πετούσε όπως σάς είπα. Το άλογο μου άφριζε πειά άλ' τό πολύ τρέξιμο, ήταν καταϊδρωμένα, τούχα μάτωσις νά πλευρά με τό απιρούνια μου...

Ο Μονμορανού δίκωμος πάλι τόν Βάζα για νά τόν ρωτήσει:

— Αύτά πού μου διηγείσθε συνεβησαν στο διάσεο πού βρισκαίτε μεταξύ τού πύργου του πατρός σας και τού πύργου Βιλλανδρά, δεν είν' έτσι;

— Ναι, Βασιάνη.

— Λοιπόν;

— Έτρεχα λοιπόν, όσο μπορούσα για νά φτασω τό άφηνισμένο έκείνω άλογο, νά τού κόψω τό δρομο και νά σώσω τήν νέα, όταν άξωφ'α είδα κάτι που μ' έκανε νά φοβή. (Άναλωθεί)

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μιά ξυπνη άπάντησις τού Βολταίρου. Βλάκας και Βλάκας. Άν πιστεύε κανείς τούς δικαιοδούς. Στην άκρη του μπαρτουτιού. Το τελευταίο γαιθούρι!... Ή φημη τού Λεβρέ. Ο Άρνά προς τόν Μ. Ναπλεόντα.

Ο Άντιβασιλεύς τής Γαλλίας κατά διαταγήν τού όποιου ό Βολταίρος είχ'ν έγκλεισθεί στην Βαστίλλη, όταν παρηκολούθησε στό θέατρο τήν πρώτη παράσταση τού «Οιδίποδος» του, ένθουσιάζοντες τόσον, ώστε ά έναίμε χάρη στόν νεαρό ποιητή.

Ο Βολταίρος μόλις άπεφυλακίσθη, έπήγε νά εύχαριστήσει τόν Πρίγκηπα.

— Έάν είθε φρόνιμος στό μέλλον, τού είπεν ό Πρίγκηπ, θά φροντίσω για σά...
 — Για μένα, έστω! άπήνητην ό ποιητής. Όχι όμως, προς έξου, και για τήν κατ'οικία μου, Ύψηλότατε!... άλήθητες έθευότατα ό Βολταίρος.

Κάποιος κομψοδύναμος άπό τούς έννοουτας νά έπιδιδάκων τόν πόντου και πάντοτε ανήθα. ποροϊάων άίποτε σέ μιάν άριστοκρατική διηγη.η τόν ν' από μαρκήτιο ντε Τιερβύλ, είν άποτεινόμενος σέ κάποια κυρί:

— Σάς παροικητικό, κυρία μου, τόν μαρκήτιο ντε Τιερβύλ, ό ό οποίος δεν είναι... τόσο βλάκα όσον φανταίται!...

— Μάλιστα, κυρία μου, έ τρίψθησεν άέιε το ό ναλό μαρκήτιους. Κι αύτό άπυτελει ή μόνην έπιφοραν μεταξύ τού κυρίου και εμού!...

Ο Άββα. Ντεφρονταίν έδικαιολογήτο κάπως σ'έν'ν φίλο του δικαιοδού, γά όσα ό έδδοντο εις βραος τω.

— Άς είναι... πού είλας γελών ό δ καστής. Άν έπίστευε κανείς όλους όλους μακαλογούντας έν'θ' ύπληχ' κανείς ή ύχος στόν κόσμο!...

Και ά έπίστευε κανείς όλους τούς δικαιοδούς, απ'την σ' Άββα, δεν θά ύπληχε κανείς άθώς!...

Ο άπαισίας μνήμης δικαστής Τζ'φορξ διέχνηνα μία μέρα στο δικαστήριο κάποιον ύπόδικο με ό μπαρτουτιό του, είπε:

— Στην άκρη τού μπαρτουτιού μου βρισκαίται ό μεγαλύτερος παληάνθρωπος τού κοσμου.

— Σέ ποιά άκρη υπο τις δού!... ρωτησε έξυπνότατα ό ύποδικόςθεϊς κατηγορούμενος.

Κάποιος χωρικός πού έπισκέπτετο για πρώτη φορά τό Παρισι, περνώντας από τό χρηματιστήριο, παραξενεύτηκε βλέποντας τό χρηματιστηριακό γραφείο, τα οποία έπέρασε για έμπορικά καταστήματα, χωρίς έμπορεύματα. Θελοντας, λοιπόν νά ικανοποιήσει τήν περιέργειαν του, μπήκε σ'ένα από αυτα και έρώτησε τόν ιδιοκτήτη του.

— Μπορείτε νά μου πής κύριε, τι είδους έμπορεύματα πουλάτε στο καταστήμα σας;...

— Γιαδωσους! απήνητην άστεινεύμενος ό χρηματιστής, για νά περμαξή τόν άλλοικό χωρικό.

— Ιότε είπε αύτός με μεγάλη έτοιμότητα, θά πη ότι κανείς χρυσός δουλειές γιατι μόνο ένα τέτοιο έμπορικό είδος βλέπω νά έχη απομεινει μέσα στο μαγαζύ σας!...

Κολοκαλο ό χρηματιστής. ***

Όταν ή σύζυγος τού διαδόχου τής Γαλλίας έπρόκειτο νά γεννηση εκκέλεσε τόν περιφρημα μαύμο τής έποχής, Λεβρέ.

— Έ, Λεβρέ, τού είλε ό Διαδοχος μόλις τόν είδε, φαντάζοται τήν χαρά σου... Έωρα πού σ'έκαασης ή γυναίκα μου, θά γίνης φημισμένος!...

— Έάν δεν ήμουν ήδη φημισμένος, Ύψηλότατε δεν θά εύρισκόμουν τώρα έδώ!... απήνητην ό Λεβρέ. ***

Μετά τό τέλος τής Πρεμιέρας τού «Δόν Πέτρον» τραγωδίας τού Άρνά πού άπέτυχε καταγουδός ό Ναπολέον ό όποιος παρευρίσκει σ'ετην παρουσία είπε σόν συγγαρά: — Ιούσι τί παθάνει κανείς όταν έπιχειρεί νά γράψη τραγωδίες μετά τόν Κορνήλιο και τόν Ρακίνα.

— Και όμως έστεις, στρατηγέ, απήνητην ό Άρνά δέν έδισέσαστε να δώσετε μάχες μετά τόν Μεγαν Άλέξανδρο και τόν Καίσαρα!..

Είχε πάρει τήν άπόφασιν νά μη σέ μοναστήρι...

